

Smrt osvobaja

Tekst: XX

Foto: splet

Polpreteklost

Končna železniška postaja Treblinka II, 100 kilometrov od Varšave. To postajo sredi ničesar so preuredili v navidezno tranzitno postajo, da bi se izognili uporabi novih prišlekov, večinoma Judov. Po opravljenih formalnostih so začeli stopati po cinično imenovani Himmelstraße – Cesti v nebesa. Ta je vodila le do plinskih celic.

Majhno priobalno območje Gaze je obdano z betonskim zidom in bodečo žico. Izraelske oblasti kontrolirajo vse, kar gre v Gazo in še posebej, kar gre iz nje. Če si rojen v Gazi, umreš v Gazi. Je največje koncentracijsko taborišče na svetu, čeprav smo v polpretekli zgodovini že rekli »nikoli več«. Kaj se je zgodilo? Po holokavstu nad evropskimi Judi se je zahod čutil moralno odgovornega, ker je že pred vojno nastavljal drugo lice. Kljub temu, da jim je bilo v Rusiji ponujeno veliko območje, so ustvarili novo judovsko državo na religiozno kritičnem območju, ki ga od vseh še najbolj prežema zgodovinsko kolektivno sovraštvo do krščanstva še od križarskih pohodov. Originalni cilj teh je sicer bil osvoboditev Jeruzalema in Svete dežele izpod muslimanske vladavine. Pohodi so postali krvava zabava zveličane gospode, kar je dokazal tudi nemški kralj Frederik I, ki se je pijan utopil v majhni lužici, še preden je prispel do bojišča. Tako se je zahodni, v muslimanskih očeh krščanski svet, leta 1947 v na novo ustanovljenih Združenih narodih odločil razdeliti britansko Palestino na dve državi. Od tega trenutka dalje na tem območju s krajšimi prekinitvami poteka vojna. Izrael si je v tem času z vojaško premočjo zagotovil veliko več ozemlja, kot mu ga je predvidevala resolucija OZN.

Koncentracijsko taborišče

Prebivalci Gaze so leta 2006 na demokratičnih volitvah zamenjali kolaboracijski Fatah in kljub propagandnim naporom Izraela, ZDA in Evropske unije, izvolili Hamas. Ta ima kot vsaka organizacija svoje pacifiste, pragmatike in fanatike, ki so se soočili s politično najbolj razvito arabsko družbo. Njihovo delovanje temelji na končanju okupacije, graditvi socialnih mrež, šol, zdravstvenih ustanov, centrov za rehabilitacijo, vodili pa so tudi učinkovito vojaško krilo. A to v vojni proti terorizmu, na katero se izgovarja Izrael ne šteje ničesar. Palestinci so se na teh volitvah odločili za napačno opcijo. Od izvolitve Hamasa je Gaza pod ekonomskimi sankcijami judovske države, katerim se je začuda pridružila tudi miroljubno-kulturna Evropska unija. Posli, politika in trgovina z orožjem poteka po skrivnih podzemnih predorih z Egiptom, sankcije pa so najbolj prizadele izolirano civilno prebivalstvo, ki že dolgo umira na

obroke. Ta v obupu iz vodovodnih cevi izdeluje primitivne rakete, ki jih izstreljujejo na bližnja izraelska mesta. Po izteku šestmesečnega premirja med sprtima stranema, se je začela prava vojna. Zadnja izraelska ofenziva na Gazo je zahtevala več kot 1000 mrtvih Palestincev, od katerih je po podatkih urada ZN za usklajevanje humanitarnih zadev (Ocha) okoli 50 odstotkov žrtev otrok in mladoletnikov. Prebivalci so brez hrane in pitne vode, ranjenci umirajo na umazanih hodnikih v napol porušeni bolnicah. Okoli 10.000 ljudem grozi, da se bodo utopili v lastnih fekalijah zaradi bombardiranja črpalnega kanalizacijskega sistema. To ni še ena novinarska floskula, ampak dejansko stanje. Taktu letalskih bombardiranj se je pridružila tudi zloglasno nenatančna artilerija, ki je v preteklosti že sejala strah in grozo v Libanonu. Zadela je center za begunce ZN, v požaru, ki je sledil bombardiranju, pa je zgorela vsa, še kako potrebna zaloga hrane in zdravil. Med drugim je zadela tudi šolo, ki jo financira EU, v ZN pa so z 99,9-odstotno gotovostjo zatrдили, da se v prostorih šole niso zadrževali oboroženi borci. Ponovno so jo skupili večinoma otroci. Dejanskega stanja ne ve nihče, saj izraelske oblasti novinarjem ne dovolijo vstopa v Gazo. Te se po vsakem takšnem incidentu opravičijo ter zatrđijo, da bodo primer preiskali. Medtem se bombardiranje nadaljuje. *»Osupel sem, da toliko zahodnih voditeljev, toliko predsednikov in premierjev, bojim pa se, da tudi veliko urednikov in novinarjev verjame stari laži, da si Izraelci zelo prizadevajo izogniti se civilnim žrtvam,«* pravi Robert Fisk, specialist za Bližnji vzhod in eden zadnjih novinarjev stare garde. Ampak *»smrt posameznika je tragedija, smrt milijonov pa statistika,«* je rekel že Stalin in več kot je takšnih napadov, manj ogorčenja prihaja iz vseh delov sveta.

Molk, nesramnost in vojni zločini

V znak »dobre volje« so Izraelci vsak dan za tri ure prekinili spopade, da bi lahko humanitarne organizacije dostavile pomoč ranjencem. Poglejmo, če prav razumemo situacijo. Po Gazi so torej 21 ur na dan padale bombe in izstrelki, v pavzi treh ur pa naj bi ljudje izza ograde napadenega območja prebivalcem dostavili hrano, vodo in zdravila, slednji pa naj bi v tem času te dobrine pridobili. Po izteku roka se humanitarci umaknejo na varno za obzidje, medtem ko prebivalcem ni dovoljeno oditi. Človek ima občutek, da s tem le podaljšujejo čas predstave. Kot da to ne bi bilo dovolj je izraelska raketa ubila voznika tovornjaka, ki je v Gazo peljal humanitarno pomoč. Združeni narodi so nemudoma preklicali vse človekoljubne aktivnosti. Mednarodni odbor Rdečega križa (ICRC) je obtožil izraelske oblasti, da ne dovoljujejo pomoči ranjencem izraelskih napadov. Reševalcem namreč ni dovolila dostopa do hiše v Gazi, kjer so poleg trupla matere našli štiri majhne izčrpane otroke, ki so na pomoč morali čakati kar štiri dni. O takšnih grozovitih vojnih zločinih izraelske vojske se z dneva v dan kopiči več poročil. Po podatkih samih ZN so izraelski vojaki v majhno hišo v kraju Zejtun

evakuirali stodeset Palestincev, od tega polovico otrok ter jim ukazali, naj zaradi varnosti ne zapuščajo stavbe. Dan kasneje so hišo večkrat obstreljevali in pri tem ubili 30 ljudi. Med preživelimi so samo najbolj sposobni lahko prišli do 2 kilometra oddaljene ceste Salah Ed Dina, preden so jih ostali prebivalci opazili in odpeljali v bolnišnico. Trije otroci, najmlajši star le pet mesecev, so ob prihodu v bolnišnico umrli. Podobnih zgodb iz Gaze je še veliko, z velikimi daljnogledi pa jih prebivalci Izraela gledajo z vrha vzpetine, približno dva kilometra od Gaze. Ti se naslanjajo ob vsaki odvrženi bombi, ki prileti na to območje. Ob vsaki eksploziji ugasne novo življenje, saj je pri gostoti 3823 ljudi na kvadratni kilometer, težko zgrešiti.

V Izrael je odšel tudi generalni sekretar OZN Ban Ki Moon z namenom zaustaviti nasilje. Med njegovim obiskom so izraelske enote raketirale pisarne novinarskih organizacij ter bolnišnico Al Kuds, kamor se je v zaklon zateklo najmanj 500 Palestincev. Ob koncu dneva s svojo izjavo še najbolje opiše nemoč edine svetovne vsepolitične organizacije: *»Odločitev za prenehanje spopadov je zgolj v izraelskih rokah.«* Združeni narodi že dolgo dajejo vtis debatnega krožka. Zatajili so v Kongu, zatajili so v Sarajevu, zatajili so v Srebrenici, zatajili so v Faludži, zatajili so v Gazi. Posamezni poslanci naletijo na gluha ušesa. Na zasedanju evropskega parlamenta v Strasbourgu je slovenski poslanec **Jelko Kacin** ogorčeno opozoril, da je *»neusmiljeni masaker nad Palestinci v Gazi simbol človeške nemoči in dvojnih meril, ki kričijo v nebo. Početje je nemoralno in perverzno, saj je v svojem smislu predvolilna kampanja.«* In kaj je storila naša država? V tem duhu se je vzdržala glasovanja o resoluciji Sveta OZN za človekove pravice, ki bi obsodila pokol v Gazi. Političen oportunitizem so nam očitali že pri vprašanju Kosova, sedaj smo hlapčevsko držo le še potrdili.

Hamas bje bitko, ki je ne more zmagati, Izrael pa nad Palestinci že cel čas izvaja pasivni genocid. Eden od dveh otrok v Gazi nima volje do življenja. Trije od štirih bi radi postali mučeniki. Edmund Burke je že davno ugotovil, da vse, kar je potrebno za zmagoslavje zla, je, da dobri ljudje ne storijo ničesar. Verjetnost, da bodo izraelske oblasti kdaj odgovarjale za svoje vojne zločine v Haagu, so žalostno majhne. Na svoji strani imajo zgodovino, mednarodno skupnost, poleg tega pa Haaškega sodišča niti ne priznavajo. Sicer pa: *»Zmagovalca nikoli ne bodo spraševali, če govori resnico,«* Adolf Hitler.